

Eilėraštyje „Kaip Kukutis protą atgavo“ kalbama apie XX amžiaus totalitarinę prievartą, kurios paveiktas žmogus išsižada savo vertybių. Kas įvyksta eilėraščio pradžioje? Ar Kukučio „proto atgavimą“ reikia suvokti rimtai, ar ironiškai? Ką už „žemės, dangaus ir Lietuvos“ atsisakymą gauna Kukutis? Kokias asociacijas kelia posakis „du sieksniu pievos“? Ar eilėraščio pabaigoje vaizduojama Kukučio dvasinė ramybė tikra? „Danguj man davė butą“: tarybinėje santvarkoje vienas iš būdų priversti žmones paklusti buvo valstybinė butų (kaip ir beveik visų kitų dalykų) nuosavybė. Paklauskite savo tėvų ar vyresnių pažįstamų, kokiomis sąlygomis anuomet būdavo gaunamas butas.

Šiandieninėje Lietuvoje nuosavybė yra privati. Ar tai reiškia, kad spaudimo išsižadėti savo idealų dabar nebeliko? Jei ne, iš kur jis kyla, kokiomis formomis pasireiškia?

Eilėraščius „Kukutis nori pamatyti tėvynę“ ir „Prisiminimas“ (Serbenta) sieja kaitos ir tapatybės, savasties motyvas. Kokiais įvaizdžiais simbolizuojama kaita, kokiais – savastis? Kaip nusakytumėt, ką reiškia žodis „tėvynė“ pirmajame eilėraštyje? Ar nesuskaičiuojami darbai, neleidžiantys pamatyti tėvynės ar savųjų, yra tarybinės priespaudos ar apskritai – žmogiškosios būklės alegorija? Ar kasdienybė, darbas dėl pragyvenimo atitolina nuo orių ir gilių išgyvenimų, nuo „sekmadienio“, ar, priešingai – tai ir yra gyvenimas?

Įsivaizduokite, kad Martinaičio eilėraščių personažas Kukutis yra jūsų kaimynas. Atskirai arba kartu pabandykite parašyti eilėraštį (arba prozinę miniatiūrą) apie Kukučio patyrimus ir nuotykius šiandienos Lietuvoje.